

Знак інженерні кадри

Газета видається
з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 3 (417)

П'ятниця, 18 січня 1991 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

ПОДІЯ № 1 — ЗИМОВА СЕСІЯ

ЗИМОВА екзаменаційна сесія, як кажуть, набирає обертів. Напередодні Нового року в її орбіті опинилися студенти п'ятих курсів, 7 січня — четверткурсники, а через кілька днів до екзаменаційних столів почнуть виходити студенти 1, 2, 3-го курсів.

Настала відповідальна пора в житті інституту.

Про те, як підготувалися викладачі і студенти до сесії, що нового у цій справі — наша розмова з начальником учбового відділу В. П. Омелянчуком.

В. П. — Насамперед слід нагадати, що нині почало діяти нове положення про організацію і проведення екзаменаційних оцінок, в основу якого покладена вимога до студентів наполегливо працювати не під час екзаменів, а перед ними.

Кор. — Значить, головним мірилом, що впливатиме на екзаменаційну оцінку, буде успішність протягом семестру?

В. П. — Саме так. І в зв'язку з цим хочу познайомити з табличкою, яка показує, як підготувалися до нинішньої сесії студенти різних факультетів.

5 курси:		
ЕФ	абсолютна	успіш-
ність	знань	ність
ФАМ	відповідно	94%
ФОТ	— «» —	87%
— «» —	— «» —	92%
— «» —	— «» —	73%

4 курси:		
МБФ	абсолютна	успіш-
ність	знань	ність
ФАМ	— «» —	65%
ФОТ	— «» —	92%
— «» —	— «» —	62%
— «» —	— «» —	89%
— «» —	— «» —	77%

Отже, ці факультети добре попрацювали, — лічені студенти отримали двійки і трійки. На жаль, на четвертих курсах радіотехнічного та інженерно-будівельного факультетів двійчків і не допущених нараховується відповідно 26 і 33 проценти.

Набираючи обертів

Кор. — Василю Прокоповичу, чи справді відмінені екзамени з філософії і політекономії?

В. П. — Так. На підставі постанови Держкомітету СРСР з народної освіти від 20 жовтня і рішення вченої ради інституту від 27 грудня 1990 року відмінено екзамен з філософії на трьох факультетах — РТФ, ФАМ і ФОТ, а з політекономії — на машинобудівному, енергетичному та інженерно-будівельному.

Кор. — А що замість цього?

В. П. — Екзамен замінені підсумковою атестацією, тобто, оцінка виставляється спеціально створеною атестаційною комісією на основі одержаних студентом оцінок з політекономії, філософії і теорії проблем сучасного соціалізму.

Якщо студент не погоджується з виведеною оцінкою або бажає її підвищити, він звертається в деканат з заявою і через деякий час, отримавши консультації, допускається знову на атестаційну комісію.

Кор. — При здачі курсових екзаменів практикується, так зване, автоматичне виставлення оцінок. Як ця форма використовується у нас?

В. П. Пробуємо. Торік на екзаменах студентів-вечірників я автоматично поставив десять відмінних оцінок шестикурсникам трьох груп без здачі екзаменів. Проставив їх тим, хто протягом всього семестру не зробив жодного прогулу, вчився тільки на п'ятірки і старанно виконав всі завдання викладачів.

На знімку: йде екзамен з основ обчислювальних процесів у групі ЕОМ. Фото С. Лісового.

СТУПІНЬ НАДІЙНОСТІ

Все тут до болю знайоме: стіл екзаменатора з букетом квітів у вазі, гірка екзаменаційних білетів і кілька схилених над паперами голів. Час на обдумування минає і комусь уже треба йти відповідати...

Назвати такий день святом, як дехто з газетарів полюбає писати, на мою думку, недоречно. Навіть круглий відмінник, і той хвилюється, ставши перед очі вимогливого професора, доцента чи іншого фахівця. Сесія не стільки свято, скільки своєрідна інспекція, ревізія знань.

В аудиторії 0429 того дня йшов екзамен з організації і планування виробництва, управління підприємством. По одну сторону, так би мовити, «барикади» були студенти п'ятого курсу 4-ої групи РТФ, по другу — завідувач кафедри економіки, доцент В. О. Козловський. Але це не конфронтація протилежних сторін, а їх взаємодія. Неважко було побачити, яке задоволення приносила Воло-

димир Олександрович правильна відповідь студента, або яку впевненість вселяли в душі юнаків і дівчат доброзичливість, моральна підтримка з боку екзаменатора.

Репортаж

Ось, приміром, відповідає М. Присяжний. Вже перші його твердження, умовиводи про ринкову економіку викликають схвальні репліки викладача. І чим далі, тим виразніше вимальовується неабиякий багаж знань цього студента. Значить, прийде він на виробництво не сирим пташеням, а справді зрілим спеціалістом, котрий з перших кроків знатиме, куди і як ступати. Із задоволенням поставив В. О. Козловський п'ятірку і студенту М. Семенюку.

Однак, були й такі, хто відверто кажучи, дуже сла-

бо розбирається в питаннях економіки. Не будемо називати їх прізвищ, бо загалом вони вчать не погано. Але не може не насторожити те, що п'ятикурсник не знає таких елементарних питань, як мале підприємство, біржа, бізнес... Слід віддати належне екзаменатору — він не поспішав виносити свій негативний «вирок» такому студенту, а терпеливо підводив до правильної відповіді і, врешті, допомігши розібратися, ставив рятівну трійку.

Двадцять студентів склали екзамен. Не так вже й довго їм вчитися. З дипломами про вищу спеціальну освіту вони очолять певні ділянки виробництва. Сьогоднішній екзамен з економіки, звісно, ще не може дати відповідь про ступінь їх надійності, як спеціалістів, але це вже дзвінок, який має нагадати, що без глибоких знань економіки у наш час жити і діяти неможливо.

Л. НОВІНСЬКИЙ,

Минулого року Мінвуз УРСР оголосив конкурс на кращий підручник і навчальний посібник українською мовою. Від нашого інституту в ньому взяли участь 5 авторських колективів.

І ось — приємне повідомлення: три з цих п'яти здобули перемогу і відзначені грошовими преміями. Якщо врахувати, що на Українці 140 вищих учбових закладів, то три наших премії на цьому фоні досить помітний здобуток.

Залишається назвати переможців. Це доценти М. Є. Іванов, В. С. Павленко, Б. Ф. Ліщинський; П. Г. Білоконний і В. О. Козловський; В. В. Чижик і П. В. Гель.

Ректор ВПІ професор Б. І. Мокін подарував Інститутській бібліотеці свою монографію «Математичні методи в задачах контролю і управління в енергетиці». Оригінальність книги полягає в тому, що вона видана в Польщі і написана спільно з польським ученим Юзефом Корбичем.

Монографія подає аналіз відомих моделей, використовує для опису процесів, що протікають в ядерних енергетичних реакторах, здійснює їх оригінальну модифікацію, на основі якої одержано ряд результатів, котрі є цікавими для теорії і практики оптимального управління об'єктами такого класу. Книга розрахована на інженерно-технічних працівників, зайнятих дослідженням, проектуванням і експлуатацією ядерних та інших установок.

Підведено підсумки роботи серед служб цивільної оборони вузів міста за минулий рік. Наш Інститут відзначений серед кращих за підготовку постійного складу колективу і студентів. З окремих формувань цивільної оборони ставили за приклад пост радіаційного і хімічного нагляду СКТЕ «Модуль» (начальник поста Л. А. Гладковский), сандружину номер 1 (командир С. А. Колеткова).

На «добре» оцінено всі минулорічні вчення і тренування. Серед студентських груп кращими визнані 2 ААГ-86 (викладач О. В. Кравцов), 2 ЕОМ-86 (викладач В. Ф. Сакевич).

Дорога і пішохід

Торік на вулицях міста зареєстровані 194 дорожньо-транспортні пригоди, 18 чоловіків загинуло, 213 — дістали поранення. Крім того, у Вінниці було ще 482 незначні дорожньо-транспортні пригоди.

За рік затримано 699 нетверезих водіїв. Серед них — з політехнічного інституту — студенти А. А. Субх та С. А. Шрамко.

Ну, а цей рік почався з трагедії. Водій політеху

Володимир Бельдій, рухаючись на своєму автомобілі по вулиці Келецькій, виїхав на смугу зустрічного транспорту, зіткнувся з тролейбусом і загинув. Пасажир, що сидів поруч, поранений і потрапив до лікарні.

Людино! Сідаючи за кермо, думай не тільки про себе, а й про того, хто з тобою в машині, і про того, хто переходить дорогу.

Г. ТКАЧУК,
державтоінспектор.

Нове видання

Сьогодні, 18 січня 1991-го року, має з'явитись перший номер газети «Південний Буг». Цей, незалежний від партій і угруповань, часопис, видається правлінням обласної організації Спілки Журналістів. Правда, це не означає, що газета писатиме тільки на вузько професійні теми. Вона хоче бути цікавою для всіх категорій населення. Через неї, до речі, можна буде встановити контакти з відомими цілителями й екстрасенсами, замо-

вити гороскоп, запропонувати й свої послуги людям, якщо ви вмієте їх подавати й організувати. Втім, уже перший номер «Південного Бугу» екстрасенси «зарядили», що має істотно підлікувати тих, хто хворіє нирками.

При обласній організації Спілки Журналістів створюється реабілітаційний центр традиційних і нетрадиційних методів лікування. Газета писатиме про його роботу, а кожен бажаючий зможе одержати тут необхідну консультацію й допомогу.

БІ.МОКІН

ДЕВ'ЯТЬ ДНІВ У КАНАДІ

Початок у номерах
33, 34, 35, 36, 38, 39,
40, 41, 42, 43, 2.

Завдяки надійності обладнання, високій культурі обслуговування та вільному доступу кожного громадянина для огляду, нема протестів проти експлуатації існуючих та будівництва нових АЕС ні в Японії, ні в Німеччині, ні у Франції, навіть незважаючи на чорнобильську катастрофу.

І ще одну думку висловлюю — досить крामольну для сьогоднішньої України — відмовившись від будівництва ядерних станцій, ми програємо економічно, не виграючи в той же час ні в екології, ні в безпеці, тому що залишаємося заложниками тих АЕС, які побудовані в інших республіках та сусідніх державах вздовж кордонів з Україною. Сьогодні ми знаємо, що Білорусія постраждала не менше України, хоч ядерна катастрофа сталась не на її території.

Після огляду Дарлінгтонської АЕС відвіз мене Березовський до Торонто і знову передав Івану Вінницькому, який повів мене до пластового дому — це щось подібне до наших Палаців піонерів.

«Пласт» — це організація, головна мета якої — зробити все, щоб діти канадців українського походження не забули, що вони є українцями. В пластових домах дітей вчать української мови, української культури, виховують почуття любові до України. Виховують молодших (подібно нашим піонервожатим) старші юнаки — одним з них є Михайло Вінницький. Я побачив, з якою любов'ю до дітей та з якою відповідальністю до своєї місії він працював з хлопчиками років восьми—десяти за віком і з яким захопленням вони разом з ним вчилися вірно висловлювати свої думки українською мовою. Все, що робиться в пластовому домі або на природі організацією «Пласт», не забезпечується державним фінансуванням — все фінансується за рахунок пожертвувань багатих канадців українського походження.

Ознайомившись з пластовим домом, поїхали ми з Іваном Вінницьким до університету Святого Володимира, в якому навчаються діти українців із усіх країн

світу, куди тільки їх закинула доля. Вчать вони українською мовою. Університет теж існує на пожертвування багатих українців. Він невеликий, але бібліотеку видань українською мовою має кращу, ніж наш Інститут — в ній зібрані всі періодичні видання журнального типу, які видаються в країнах Європи та Америки. В університеті є науково-дослідний центр по дослідженню суспільних процесів та історії України. Вченим секретарем цього центру на суспільних засадах є магістр Іроїда Вінницька, дружина професора Вінницького. Зараз її головною турботою є збір та систематизація матеріалів по голодомору на Україні в тридцять роки.

Ввечері я разом з подружжям Вінницьких поїхав до головного конференц-залу міста Торонто, де більше двох тисяч українців з різних міст провінції Онтаріо зібралися для того, щоб заслухати декілька доповідей з проблем голодомору тридцятих років на Україні та поспілкуватися між собою.

Гостем номер один цього вечора був голова Львівської обласної Ради народних депутатів, депутат Верховної Ради УРСР Вячеслав Чорновіл. Коли він був представлений, зал вибухнув такими оплесками, яких я не чув з часів брежневських виступів. До речі, був представлений, але тільки, як ректор ВПІ, і я, і також доброзичливо зустрінутий оточенням.

Чорновіл виступив з короткою промовою, тому що недосить добре почувався — в літаку в нього стало погано з серцем, і тому лікарі приписали йому спокій. Його промова викликала знову шквал оплесків і серію виступів, в яких він називався найвизначнішим діячем сьогоднішньої України.

До речі, на цьому вечорі мені довелося пережити двічі декілька неприємних хвилин. І на початку вечора, і в кінці священник читав молитву. Всі за ним вставши, повторювали її, а потім хрестилися. Оскільки я не вважаю себе віруючим, не знаю молитви і ніколи не хрестився, то не став ні підспівувати, ні хреститися. Для всіх, хто знаходився в залі, це фактично було викиком, адже всі інші підспівували молитву і хрестилися, а я стояв непорушно

під осудливими поглядами сотень очей. Але вистояв, і тим, що заради більшої симпатії не покритив душою, навіть сам собі сподобався. І повірте, шановні читачі, що коли ти знаходишся в чужій країні серед чужих людей, від яких повністю залежиш, які дивляться на тебе очима, повними осуду, набагато простіше було б перехреститися та поворохнути губами, роблячи вигляд, що молишся, ніж вистояти непорушно.

По закінченню вечора, одержавши в дарунок книжку віршів дитячої поезії українського походження, я разом з Іваном Вінницьким поїхав до Ватерлоо, а пані Іроїда, як одна з господарок вечора, ще залишилася наводити порядок в конференц-залі, де було накрите багато столів з їжею та вином.

По дорозі з Ватерлоо у мене виникла дуже гостра дискусія з Іваном Вінницьким з приводу гостювання Вячеслава Чорновола. Я висловив своє здивування тим, що канадські українці вбачають у ньому вождя українського народу, месію, яка введе народ України в світле майбутнє. Адже на Україні він сприймається зовсім неадекватно, і навіть депутати Верховної Ради УРСР від Галичини бачать в ньому лише розумну людину, керівника обласного масштабу, але зовсім не вождя народу і навіть не претендента на вождя.

Іван з роздратуванням почав мені доводити, що я невірні сприйняв ті оплески та виступи, які лунали на вечорі, що в Канаді взагалі ніяких вождів не визнають, що ці знаки уваги зумовлені роками боротьби Чорновола проти репресій в ті часи, коли такі, як я, або вірили, або робили. Вигляд, що вірять, начебто цих репресій у нас нема. Чорновіл ще в шестидесяті роки написав книгу «Лихо з розуму», яка була надрукована в Канаді українською мовою, і за яку він був кинутий у в'язницю. І саме тому, що його не знали табори, як багатьох шестидесятників, за його стійкість і продовження боротьби після виходу із в'язниці, ось за це його так люблять і поважають українці в Канаді.

(Далі буде.)

Наш творчий клуб

В хороводе днів

Мы актеры. В жизни,
не на сцене.
И играя роль (да не
одну!),
Находясь во власти
упоенья,
Забываем мы про жизнь
свою.
Натянув улыбочивые маски,
В глубине души зажав
протест,
Мы превозмогаем жизни
встряски,
Опасаясь лишь за свой
«насест».
И под маской истинные
лица
Мы скрываем в хороводе
дней.
Перед тем, кто может
пригодиться,
Мы улыбку тянем — до
ушей.
Мы играем — дома, на
работе, —
Каждый день —
трудом или без труда,
Опасаясь: «Вдруг
найдет тот, кто
Сможет в этом уличить
меня».
Мы играем. Мы играем
роли...
(Мало тех, кто искренно
живет).
«Боже мой! — кричит
душа. — Доколе
Будет длиться масок
хоровод?»
Мы актеры. В жизни, не
на сцене.
И играя роль (да не
одну!),
Забываем мы, по
крайней мере,
Что живем всего — то
жизнь одну.
Дина ПАРФЕНЮК,
библиотекарь.

РЕПЛИКА

Шуму з цього приводу перед різдвяними святками було достатньо. Обласне радіо лякало людей тим, що зі Львова на Вінницю готується нашість ідеологічних диверсантів з ворожими радянській системі програмами і закликало не пускати їх на територію області. Мовляв, у нас достатньо своїх творчих колективів, щоб урочисто відзначити різдво, а з Західної України приїдуть влаштовувати мітинги і баламутити народ.

Вінниця «обійшлась» власними силами. Певна річ, вона не спромоглася на щось цікаве — давні різдвяні традиції й обряди у нас забуті повністю, а про найосновнішу їхню оздобу — вертеп не знають в переважній більшості навіть працівники культури.

Отже, треба дякувати активістам обласної організації Товариства української мови імені Т. Г. Шевченка за наполегливість — такі зуміли переконати чиновників, що приїдуть до Вінниці не вороги, а нормальні талановиті люди, які вміють і знають трохи більше, ніж ми.

Стежина

Ідеш в електричці, а за вікном — одноманітний краєвид зубожілої землі, вихлюстанної заметілями й дощами, — нема за що оку зачепитись. І раптом — стежечка, стара, сива, натоплана до гудронної твердості, з калюжками стоячої води. І захочеться зійти з поїзда, податись нею туди, куди заведе. І запити себе: «Звідки це щемливе почуття?»
Звідки?
Я — дід. і грішню не знати — з ди-тин-ства! Це його поклик.

Переймаєшся прагненням бодай подумки вернутися в неосяжну далечинь, де батьки були раді тобі за те, що ти є на світі; хоча б на годину втекти від сьогочасної дійсності, де за все потрібно платити: і часом, і вимінням, і грішми, і... совістю.

Невже це почуття без відповіді? Залишаються фотознімки, котрі неможливо зробити, якщо нема соляного, світлого болю.

С. ЛІСОВИЙ.

Такое уж бывало

В аудитории большой студентки сидели, сидели, слушали, порой, галдели. А лектор мысли излагал, старался, Больше формулы писал — пытался До их сознания довести законы, Открыть которые смогли труды ученых. А за окном такой простор, такое диво, Что затаманивает взор счастливо. И возникают у ребят

такие мысли — Махнут на все и — за окно, В круговерт жизни. И ведь не первые они — такое уж бывало... Учеба шла своим путем, а их касалась мало.

Но ведь давно известно всем, что «время катится». Кто плохо грыз гранит наук — Не раз спохватится.

Б. ЗЕМЛЯКОВ,
доцент.

НАЛЯКАЛИСЬ ПІСНІ?

браті, історія у них теж одна. Можна любити чи не любити в ній січових стрільців або кінноту Примаків, але не можна її, багаторазово страждальну, переінакшити Мусимо приймати такою, як є, і на цій основі виховувати в народі почуття терпимості і злагоди, а не протистояння.

Ніяк не збагнути — на який підставі не хотіли пускати до Вінниці таких прекрасних колективів?

Відповідь може бути тільки одна — командно-адміністративна система виродилась і настільки розумово зубожіла, що боїться навіть забути пісень свого народу.

До речі, представляти гостей у складі фольклорного ансамблю з Трускавця приїхала голова комісії міськради з питань культури Галина Шиманська, Вінницька ж міськрада від таких повноважень на всяк випадок відхрестилась.

В. ІВЧЕНКО.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

ЩО ЦІКАВИТЬ СТУДЕНТІВ?

Лабораторія соціологічних досліджень ВПІ провела анкетне опитування студентів 1—4 курсів усіх факультетів денного навчання з проблем виховання. Своїми думками поділилися 868 юнаків і дівчат. Їм було поставлено запитання: які проблеми найбільше цікавлять? Ось який вигляд має рейтингова таблиця:

1. Проблеми статевого виховання — 82 %
2. Міжнародне становище — 77
3. Проблеми радянської молоді — 71
4. Соціально-економічне життя в нашій країні — 67
5. Про культуру поведінки — 57
6. Моральне виховання — 52
7. Медицина — 52
8. Проблеми психології — 49
9. Досягнення в галузі науки — 49
10. Національна політика — 48
11. Правове виховання — 45
12. Проблеми релігії і атеїзму — 48
13. Проблеми соціології — 39
14. Мистецтво — 38
15. Життя славних людей — 31

16. Зустрічі з заслуженими людьми області, міста, інституту — 12
17. Проблеми педагогіки — 12
18. Патрістичне виховання — 11
ФОРМИ І МЕТОДИ ПРОВЕДЕННЯ ЗАХОДІВ

1. Лекції — 44
2. Інформації, бесіди — 37
3. Вечори запитань і відповідей — 35
4. Диспути — 29
5. Круглий стіл — 19
6. Чи бажаєте взяти участь в підготовці і проведенні окремих заходів?
1. Так — 28 %
2. Ні — 60 %
Внесені додаткові пропозиції (питання) зокрема: проблеми культурного дозвілля, масові дискотеки, проблеми економіки, харчування, одягу, соціалізму, життя міста й області, майбутнє нашого інституту, про НЛО, східну медицину, шедеври мистецтва, життя радянських емігрантів в Ізраїлі, проблеми народів Палестини, кооператив, юридична захищеність студентів та інше.
М. СИНЕЛЬНИК,
працівник лабораторії соціодосліджень.